

СТЕФАН БОНЕВ
ВЪЗДУХАРСКА РАБОТА
КОНЦЕСИЯ ЗА ОНЯ, ДЕТО
ДУХА

Част 2 от „Формуляр № 8“

chitanka.info

Не беше нещо особено — просто поредната концесия, дадена от държавата. Или поне така твърдяха от правителството. А това твърдение беше тиражирано от все още многобройните медии, оцеляващи напук на постоянно намаляващите си потребители. Още повече, този път не се даваха на концесия нито магистрали, нито заводи, нито язовири... Този път буквално се даваше на концесия нищото.

В съответните нормативни документи беше записано просто и ясно: „особено право на ползване (концесия) с предмет — въздушното пространство над страната“. Какво ли може да спечели някой от въздуха, питаха се хората, докато разлистваха повече или по-малко розовеещите страници на вестниците и докато възприемаха казаното и видяното от не по-малко розовия екран на телевизорите си. За 35 години на определена чрез конкурс фирма се даваше правото да ползва въздуха, като през цялото това време трябваше да плаща парични вноски на държавата. Властите пък се задължаваха да не толерират нерегламентиран, т.е. контрабанден, внос на въздух от други страни.

— Въздухът е едно нищо. Всеки ден го дишаме, за да не умрем, и толкоз! Ай наздраве! — рече бай Петко, за да завърши разговора за въздуха, наченат в кварталната кръчма. Бай Петко се интересуваше повече от футболните резултати. Редовно залагаше на мачовете от Еврофутбол. Попечелваше от време на време по нещо. Беше убеден, че един ден, рано или късно, ще хване големите пари за ушите. Още повече, че тук не ставаше и дума за късмет, хазарт или нещо подобно. Тук беше необходимо спокойно и хладнокръвно да следиш процесите във футбола — трансферите на футболисти, резултатите от изиграните досега мачове от отборите. Важни бяха изявленията, направени преди мачовете от селекционерите, от капитаните, от футболистите на двата отбора... А тия тук двама непрокопсаници на масата го занимават с някаква си концесия за оня дето духа. И докато му философстваха по темата, изтърва футболните новини по канала, които се опитваше да следи на малкото телевизорче, сложено на бара. Другия път, когато почне спортът, ще кажа на бармана да увеличи звука, си каза бай Петко и викна сметката си.

И този път бай Петко спечели от Еврофутбола. И пак беше една сумичка, с която да си позволи да играе отново, без да бърка в и без това отънелия семеен бюджет. Само, ако онзи път, в кръчмата беше чул

какво се каза за една от срещите, със сигурност щеше да гушне доста повече пари. В това беше убеден Петко и не позволяваше никой да му противоречи. Никой не можеше да го убеди, че казаното тогава не е било съдбовно за резултата, който се получи. Много важно, че преди това са говорили за концесия на въздуха. Ай да им...

Тази вечер в кръчмата, обаче, онези двама интелигенти пак заспориха след края на новините. Концесионерът задължил всички авиокомпании, които ползват въздушното пространство на страната, да му плащат тлъсти такси. Ами да си плащат — имал акъл човекът, намерил му цаката да вади пари от въздуха.

— Стига разправии, вие ли ще оправите света! — кресна им бай Петко и даде знак към бара да му увеличат звука на телевизора, че спортът приближаваше.

Следващите вечери бай Петко ходеше в кръчмата просто по навик. Онези двамата на неговата маса с нищо друго не се занимаваха, освен с въздуха. Въздухари, казваше си наум Петко и си пийваше поучестено от ракийката. Трябваше да върши нещо, докато събеседниците му се пенявеха за глупости.

Една вечер така му писна, че се зарече да си тръгне и повече да не стъпва в кварталното кръчме. Какво толкова, ако ще и битов алкохолизъм да е, но по-добре да си гледа спорта вкъщи с чаша домашна ракия. Те, жената и дъщерята, си го знаеха. Когато почнеше спорта, мълчаха и не даваха звук да се чуе. Ще мълчат я, много добре знаят, че при мизерните ни заплати само парите от футбола могат да ни оправят. Това си мислеше Петко, докато викаше сметката си. Винаги си плащаше навреме. Не искаше на никого да бъде длъжник. Сервитьорът си тръгна, радвайки се на дребния бакшиш. Докато се прибере, ей го де живее отсреща, спортът няма да е почнал още, мислеше си бай Петко. Трябваше само да се сбoguва със събеседниците си.

Изведнъж ония двамата взеха да му правят знаци да мълчи, без да откъсват очи от екрана на телевизора. Бай Петко се заслуша и чу нещо, което не му хареса особено. От утре новият концесионер налага такса въздух. Решението било взето след много тежки преговори с органите, които се борят за запазването на конкуренцията в държавата. Следваха цените на кубически литър използван въздух. С големи преференции се ползваха социалнослабите, инвалидите, майките, възрастните над 70 години, и естествено децата. Това е еманация на

социалната ориентираност на концесионера и на концедента, в лицето на държавата и нейните органи. Това се казваше в изявленията на двете институции.

След това на екрана показаха едно устройство, което много приличаше на противогаз. Красива манекенка с усмивка го сложи на лицето си. Заприлича на извънземна, рече си бай Петко. Обяснението на телевизионния водещ беше, че това е апаратът, с който задължително трябва да се снабди всеки гражданин до края на месеца.

Устройството трябвало да се носи постоянно на лицето, за да може точно и правилно да отчита използваното количество въздух. За пиене на течности беше предвидена специална тръбичка, която да се потапя в питието. Имаше отверстие за устава, което можеше да се отваря точно три пъти на ден по 15 минути: за закуска, за обяд и вечеря. Ако някой оставеше клапата отворена за по-дълго от 45 минути на ден, това щеше да означава, че с индивида или се е случило нещо нередно, или е нарушител. И при двата случая устройството щеше да дава SOS-радиосигнал, чрез който веднага на място щеше да идва медицински и технически екип. По изчисления на правителството, освен всичко друго, тази система щяла да помага при почти 98 на сто от спешните медицински случаи, когато крайният ползвател на въздух се нуждае от навременна лекарска помощ.

След края на съобщението в заведението настъпи тежка тишината. Бай Петко погледна двамата интелигенти срещу себе си. И те изглеждаха угрижени като него. Звукът на телевизора му даде на разбере, че започва спортната емисия. Бай Петко събра сили, за да се усмихне, вдигна чашата си и изрече с несигурен глас:

— Айде наздраве, бе интелигенти!

— Бай Петко, ами спорта...

— А, спорта ли? А бе то, момчета, май футболът ще се окаже въздухарска работа — рече Бай Петко и гаврътна на екс недопитата си двойна водка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.